

en stat kan forbeholde sig ret til helt eller delvis at undlade at fastsætte, at det er en strafbar handling efter national ret at handle som nævnt i artikel 7 og 8. En lignende adgang til at tage forbehold for kriminaliseringspligten findes ikke i EU's fælles aktion. Artikel 4, stk. 2, i fælles aktionen åbner således alene mulighed for i mindre alvorlige tilfælde af aktiv og passiv bestikkelse at fastsætte sanktioner af en anden art end strafferetlige sanktioner.

4.7.2.3. Efter artikel 19, stk. 1, Europarådets korruptionskonvention skal både aktiv og passiv bestikkelse i den private sektor kunne straffes med *frihedsberøvelse, der kan medføre udlevering*. En tilsvarende pligt vedrørende sanktionsmulighederne i national ret er fastsat i artikel 4, stk. 1, i EU's fælles aktion.

4.7.2.4. Endelig omfatter kriminaliseringspligten ifølge begge retsakter ydelse m.v. af en fordel »uanset dennes art«, dvs. *også andre end økonomiske fordele*.

4.7.2.5. Som det fremgår af pkt. 4.6.7., er bestikkelse i den private sektor kriminaliseret i straffelovens § 299, nr. 2. Efter denne bestemmelse straffes med bøde, hæfte eller fængsel indtil 6 måneder den, der ved varetagelse af en andens formueanliggender for sig selv eller andre af tredjemand modtager, fordrer eller lader sig tilsige en formuefordel, hvis modtagelse skal holdes skjult for den, hvis anliggende modtageren varetager (passiv bestikkelse), såvel som den, der yder, lover eller tilbyder sådan fordel (aktiv bestikkelse).

Denne straffelovsbestemmelse opfylder ikke de krav, som korruptionskonventionen og fælles aktionen på dette punkt stiller. En gennemførelse af de to retsakter kræver derfor lovændring.

For det første kan begrænsningen til »formuefordel« i § 299, nr. 2, ikke opretholdes. Også andre uberegtigede fordele skal kunne udgøre bestikkelse i private retsforhold.

For det andet er det pligtstridige forhold i § 299, nr. 2, beskrevet som modtagelse m.v. af en formuefordel, »hvis modtagelse skal holdes skjult for den, hvis anliggende modtageren varetager«. I korruptionskonventionen og fælles aktionen går det pligtstridige forhold på, at fordelene modtages eller ydes med henblik på, at modtageren i strid med sine pligter skal udføre eller undlade at udføre en handling.

Endvidere indeholder § 299, nr. 2, en maksimumstrafferamme på fængsel i 6 måneder, hvorimod de ovennævnte retsakter medfører pligt til at kunne straffe med frihedsstraf, der kan medføre udlevering.

Som nævnt i pkt. 3.4., kan der efter udleveringslovens § 3, stk. 1, ske udlevering til en medlemsstat i Den Europæiske Union for handlinger, der efter dansk ret kan medføre frihedsstraf i mindst 6 måneder. Det

gælder dog kun i tilfælde, hvor anmodning om udlevering fremsættes efter, at EU-udleveringskonventionen er trådt i kraft mellem Danmark og vedkommende medlemsstat i Den Europæiske Union. Bortset fra disse tilfælde kan udlevering til såvel EU-medlemsstater som til andre stater i almindelighed kun ske, hvis handlingen efter dansk ret kan medføre højere straf end fængsel i 1 år.

På den anførte baggrund stilles der forslag om *ændring af straffelovens § 299, nr. 2*, således at bestemmelsen omfatter den, som ved varetagelse af en andens formueanliggender for sig selv eller andre på pligtstridig måde modtager, fordrer eller lader sig tilsige gave eller anden fordel, såvel som den, der yder, lover eller tilbyder en sådan gave eller anden fordel.

Endvidere foreslås strafmaksimum hævet fra de nuværende 6 måneder til fængsel i 1 år og 6 måneder. Forslaget indebærer, at strafferammen hæves tilsvarende for de med returkommission beslægtede forhold, jf. straffelovens § 299, nr. 1, der angår en person, som i et formueanliggende, som det påhviler den pågældende at varetage for en anden, ved tilsidesættelse af sin pligt påfører denne et betydeligt formue-tab, som ikke erstattes inden dom i første instans.

Om forslaget henvises i øvrigt til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 9.

4.7.2.6. Som nævnt i pkt. 4.5., indeholder EU's fælles aktion også bestemmelser om *straffemyndighed* (jurisdiktion). Efter artikel 7 er der pligt til at sikre straffemyndighed i tilfælde, hvor lovovertredelsen helt eller delvis er begået på medlemsstatens område. En lignende bestemmelse er fastsat i artikel 17, stk. 1, litra a, i Europarådets korruptionskonvention. Denne jurisdiktionspligt kan der ikke tages forbehold overfor.

Artikel 7 i EU's fælles aktion og artikel 17, stk. 1, litra b, 1. led, i korruptionskonventionen medfører endvidere pligt til at have straffemyndighed i tilfælde, hvor gerningsmanden er statsborger i den pågældende medlemsstat. Efter artikel 7, stk. 1, litra b, i fælles aktionen kan medlemsstatens lovgivning kræve, at adfærden også skal være strafbar i det land, hvor den fandt sted (dobbelts strafbarhed). Endelig indeholder artikel 7, stk. 1, litra c, pligt til at have straffemyndighed i tilfælde, hvor lovovertredelsen er begået til fordel for en juridisk person, der driver virksomhed i den private sektor, og som har sit hjemsted på den pågældende medlemsstats område.

Artikel 7, stk. 2, i fælles aktionen og artikel 17, stk. 2, i korruptionskonventionen åbner mulighed for at tage forbehold om ikke at fastsætte straffemyndighed i et eller flere af de ovennævnte tilfælde eller om